

Co hledáte?

Co hledáte? Povězte, nač ten překotný shon? Jako hukot bouře jde to světem a zátopa knih zaplavuje všechny národy. Učenci hrabou se ve starých spisech, bádají a hloubají až do duchovního zemdlení. Vynořují se proroci, aby varovali, zvěstovali ... ze všech stran chce pojednou kde kdo jako v horečce šířit nové světlo!

Tak to bouří v této době zmítanou duší lidstva. Avšak neobčerstvuje a neosvěžuje, nýbrž spaluje, stravuje a vysává poslední sílu, která dosud zbyla rozervané duši v temnotách přítomnosti.

A cosi se hýbe tu i tam, sděluje tiše a šeptá o rostoucím očekávání čehosi příštího. Zneklidněn je každý nerv, napjat neuvědomělou touhou. Tak se to vlní a valí a nade vším chmurně spočívá jakési omámení. Těhotné neštěstím. Co musí zrodit? Zmatek, malomyslnost a zkázu, neroztrhne-li se mocnou silou temná vrstva, která pohlcuje a dusí s měkkou přilnavostí špinavého bahna každou vznikající svobodnou a světlou myšlenku dříve, než tato zesílí. Která s příšerným mlčením bažiny již v zárodku potlačuje, rozkládá a ničí každé dobré chtění dříve, než z něho může vzniknouti čin.

Ale křik volajících po Světle, který má v sobě sílu, že by mohl rozpoltit bahno, je sváděn jinam a doznívá pod neproniknutelnou klenbou, kterou pilně staví a budují právě ti, kteří se domnívají, že pomáhají. **Dávají však kamení místo chleba!**

Podívejte se na ty nesčetné knihy:

Lidský duch se jimi jen znavuje, neoživuje! A to je důkaz neplodnosti všeho, co podávají. To, co ducha unavuje není nikdy to pravé.

Duchovní chléb osvěžuje bezprostředně. Pravda, občerstvuje a Světlo oživuje!

Prostí lidé nutně zmalomyslní, když vidí, jaké zdi kolem záhrobního života staví tak zvaná duchověda. Kdo z prostých lidí má chápati učené věty a cizí výrazy? Což je onen svět jen pro duchovědce?

Mluví se při tom o Bohu! Má se snad zřítit vysoká škola, na které by se získávaly teprve schopnosti k poznávání pojmu Božství? Kam se žene tato dychtivost, která má po většině kořeny jen ve ctižádosti?

Čtenáři i posluchači potácejí se z místa na místo jako opilí, nejistí, v sobě nesvobodní, jednostranní, protože byli svedeni z jednoduché cesty.

Slyšte, zmalomyslnění! Vzhlédněte, vážně hledající! **Cesta k Nejvyššímu otvírá se před každým člověkem! Učenost není branou, která k ní vede!**

Volil Ježíš Kristus, tento veliký vzor na pravé cestě ke Světlu své učedníky mezi učenými farizeji? Mezi zákoníky? Vybral je z jednoduchosti a prostoty, protože jim bylo bojovati proti onomu hroznému omylu, že cestě ke Světlu je nutno pracně se učiti. A že musí býti těžká.

Tato myšlenka je největším nepřítelem člověka. Je to lež!

Proto pryč ode všeho vědátorství tam, kde jde o nejsvětější v člověku. To musí být **pochopeno plně!** Zde zanechte vědátorství, protože věda jako výtvar lidského mozku je dílo kusé a kusým dílem musí zůstat.

Uvažte, jak by mohla pracně naučená věda vésti k Božství? **Co je vůbec vědění.** Vědění, je to, co může pochopit mozek. Ale jak úzce jest omezena chápavost mozku, který zůstává pevně vázán na čas a prostor! Již věčnost a smysl pro nekonečnost nedovede lidský mozek pochopit. Tedy právě to, co je nerozlučně spojeno s Božstvím. Mlčky stojí mozek před onou nepochopitelnou silou, která proudí vším, co existuje a ze které sám čerpá své působení. Je to síla, kterou všichni pociťují každým dnem, v každé hodině a v každém okamžiku jako něco samozřejmého. I věda vždy uznávala její existenci. Člověk však marně snaží se ji pochopiti a obsáhnouti mozkiem, tedy věděním a rozumem.

Tak nedostatečnou, je tedy činnost mozku, tohoto základního kamene a nástroje vědy. Tato omezenost projevuje se přirozeně také v dílech, která mozek vytvořil, tedy ve všech vědách. Věda je proto dobrá k **sledování**, k lepšímu pochopení, rozdělení a spořádání všeho toho, co přijímá, jako hotové od tvůrčí síly, která všemu předchází. Věda musí však neomylně selhati tam, kde sama chce se vnutit k vůdcovství nebo kritice, pokud se bude jako dosud tak pevně poutati na rozum, tedy na mozkovou schopnost chápání.

Z toho důvodu zůstává učenost i lidstvo, které se podle ní řídí, stále lpěti na jednotlivostech a detailech. Při tom však každý člověk chová v sobě, jako dar celý ten veliký nepochopitelný

celek. Má úplnou schopnost dosíci nejvyššího a nejušlechtlejšího, bez pracného učení!

Proto pryč se zbytečnou mukou duchovního otroctví! Veliký Mistr nevolá k vám nadarmo: Bud'te jako děti!

Kdo má v sobě pevnou vůli k dobru a snaží se dodatí svým myšlenkám čistotu, **ten našel již cestu k Nejvyššímu!** Tomu bude pak vše ostatní přidáno. K tomu není třeba ani knih, ani námahy ducha, ani cvičení v pokání a osamocení. Uzdraví se na těle i na duši a osvobodí se ode všeho tlaku chorobného hloubání, protože každá přepjatost škodí. Máte býti lidmi a ne květinami ve skleníku, které následkem jednostranného pěstění podlehnou prvnímu závanu větru!

Probud'te se! Rozhlédněte se! Naslouchejte v sobě! Jen to dovede otevřítí cestu!

Nedbejte na spory církví. Veliký dárce Pravdy, Ježíš Kristus, ztělesněná Božská Láska neptal se po vyznání. Co jsou dnes vůbec náboženská vyznání? Jsou pouty volného lidského ducha, jsou zotročením Boží jiskry, sídlící ve vás. Jsou to dogmata, která usilují vtlačiti dílo Stvořitele a jeho velkou lásku do forem, vytlačených lidským rozumem. To znamená strhování a plánovitě znehodnocení Božského. Každého, kdo vážně hledá, tento způsob odpuzuje. Nelze mu v něm nikdy prožítí velkou skutečnost, jeho touha po Pravdě stává se stále beznadějnější a on konečně zoufá nad sebou i nad světem! Proto probud'te se! Zbořte v sobě dogmatické zdi, strhněte si pásku, aby k vám mohlo nerušeně proudit čisté světlo Nejvyššího. Jásavě vznese se pak váš duch do výše a s plesáním pocítí nesmírnou lásku Otcovu, která nezná žádných hranic pozemského rozumu.

Konečně zvíte, že jste její částí. Chopte se jí bez námahy a úplně, spojte se s ní a získávejte tak denně, v každou hodinu novou sílu jako dar, který vám učiní vzestup ze zmatku samozřejmým!